

Oponent: Mgr. Martin Pšenička, Ph.D.

Tereza Veselá navazuje ve své bakalářské práci na práci ročníkovou, v níž se zabývala *Mrtvou třídou* Tadeusze Kantora. V předkládané práci svůj badatelský zájem rozšířila o jinou důležitou inscenaci Kantorova závěrečného tvůrčího období – *Wielopole, Wielopole*.

Jádro práce tvoří analýzy inscenací a scénických principů, které Kantor v těchto inscenacích rozvíjel a jimiž završoval své pozoruhodné dílo (objekt a bioobjekt, manekýn a herec, postavení Kantora v inscenacích, prostor, zvuk a světlo). Zvláštní kapitolu, již by bylo podle mého názoru vhodnější uvést v předmluvě či metodologickém úvodu, a nikoli kamsi doprostřed práce, představuje zamyšlení nad povahou audiovizuálního materiálu, s nímž autorka pracovala.

Analýzy inscenací vycházejí především z filmů Andrzeje Wajdy, resp. Andrzeje Sapijy, a z dochovaných audiovizuálních záznamů, případně scénických zápisů. Veselá svou analýzu prokládá znalostí literatury, a to jak té, která stála u zrodu Kantorových inscenací, tak sekundární, jež se věnovala analýze a výkladu Kantorova díla. Technický popis inscenací, jak Veselá píše, doplňuje analýzou jmenovaných scénických principů. Čtenář díky tomu získává daleko plastičtější vhled do problematiky Kantorovy tvorby. Zároveň je tento přístup dokladem toho, že Veselá nespolehá pouze na jakési převyprávění záznamů a zápisů, ale naopak se pokouší ohledávat zákonitosti tvorby polského umělce.

Práci Terezy Veselé lze pravděpodobně označit za kompilační, ale v daném případě se nejedná o pojmenování nikterak pejorativní. Veselá ve své práci prokazuje schopnost analýzy vybraného jevu i zdařilé nakládání s materiály (literatura, prameny) s ním spojených. Autorka kromě audiovizuálních záznamů či fotografií pracuje s materiály českými, anglickými i polskými a svůj zájem o Kantorovu nesnadnou tvorbu obohatila i cestami do Krakova a návštěvou Galerie Cricoteky. Práce Terezy Veselé je nadto napsána čtivým a až na drobné výjimky čistým stylem prostým gramatických chyb. Dovolím si jedinou výtku k tvrzení ze strany 20: Veselá píše o aristotelském dělení dramatu na expozici, kolizi, krizi, preripetii a katastrofu, což je, jak známo, nesmyslné spojení. Takovéto dělení, jak notoricky opakujeme, je freytagovské.

Bakalářská práce Terezy Veselé splňuje všechna kritéria, která katedra klade na práci tohoto formátu. Práce je cenným zdrojem informací o jednom z nejpozoruhodnějších tvůrců novodobých dějin divadla. Zároveň je nezanedbatelným příspěvkem k výzkumu polského divadla, na které česká tetrologie stále čeká. Práci doporučuji k obhajobě s hodnocením výborně.